

O NEPOSLUŠNÝCH KOZLÁTECH

BYLA JEDNA KOZA A TA KOZA MĚLA ČTYRY kozlátka. Jedenkráte trefilo se, že musela sama někam odejít, snad na pastvu, i shromáždila kozlátka okolo sebe a povídala: „Já musím, milé děti, někam odejít a nechám vás tu na chvíli samotné. Vrátka zandám; ale to vám povídám, nikomu neotvírejte, dokud můj hlas neuslyšíte.“

Kozlátka přislíbily poslušenství, matka zandala pevně vrátka a s pokojem odešla.

Netrvalo to dlouho, přijde liška a začne volat: „Kozlátka, mé dětátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchaly, poslouchaly, ale potom odpověděly: „Neotevřeme, to není naší maminky hlas, naše maminka má tenký hlásek.“

Liška se ale tím odbýt nedala. Za chvílku přišla zase a volala tenčím hlasem: „Kozlátka, mé dětátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchaly, poslouchaly, ale potom odpověděly: „I neotevřeme, to není naší maminky hlas, naše maminka má ještě tenčí hlásek.“

Liška poodešla, ale za chvílku volala zase hlasem co mohla nejtenčím: „Kozlátka, mé dětátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchaly, ale nemohly tenkrát hlas matky rozeznat. Jedno řeklo: „Je to hlas naší maminky;“ druhé: „Není;“ třetí řeklo: „Otevřeme;“ čtvrté: „Neotevřeme.“ I nemohly se nikterak shodnout, co by měly dělat, až to přišlo posléz k pranicí. Začaly se notně trkat a v samé horlivosti vyrazily vrátka. Tu liška mezi ně vběhla a všechny čtyry roztrhala.